

?Ens n'oblidem

De la quantitat de cares amb què es pot disfressar l'egoisme

Foto: Chechi Peinado

Que plou fins que plou. Que un vespre vulgar, insignificant, a l'hora en què la gent torna de treballar, el tacte d'algú que estimes mor. Que la taca del vestit que fregues amb força potser no marxarà. Que qui ara t'emprenya d'aquí un temps el recordaràs com si no n'hi hagués per tant. Que si no proves de fer una mica allò avui, demà et sabrà greu no haver-ho intentat. De com has de mossegar una bona estona la mentida -l'impacte- abans de poder-te-la empassar. Del preu de deixar-les passar. De la quantitat de cares amb què es pot disfressar l'egoisme. Que qui t'ha fet mal és possible que te'n torni a fer. Que a vegades cal Déu i ajut perquè mai ningú no ens pugui tòrcer.

De l'aire fresc que et toca la cara quan obres la finestra en un país nou. De l'olor de fusta cremada. Del crec-crec quan camines entre branquillons del Montseny. Del concert de Sau. Del gust dels petons en aquell balcó. Del desig pur, ample (i poruc). Dels ulls que t'entenen, et calmen, et sostenen i t'enlairen. De les coses que volem recordar però han perdut la forma, el contorn, la claredat. I el passat és aquesta cosa que mirem sense ulleres. De com es veu casa teva des d'un avió. De les vistes a l'última passa del penya-segat de Gal·les. De com seria tot si no hi haguessis apostat. De com de bé l'encerta ta mare. De com amb una mica d'ombra i aigua els dos lliris pansits han revifat.